

Arrest

nr. 263 249 van 29 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 18 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en etnisch Tigrinya te zijn. U bent Orthodox Christen. U stelt geboren te zijn op X 1995 te X, in de zoba Segeneiti in de zoba Debub en daar tot 2011 woonachtig te zijn geweest. Vanaf 2011 woonde u van maandag tot vrijdag in Dekemhare waar u school liep en keerde u de weekends terug naar uw familie in Mayha. De 1ste tot de 5de graad deed u in Haligo school in Haleba. De 6de tot de 8ste graad deed u in Hadida en vanaf de 9de graad ging u naar secondary school in Dekemhare. Wanneer u in de 11de graad zat, werd u 24 oktober 2014 in Dekemhare gearresteerd en ervan beschuldigd het land te willen verlaten. Nadat u 24 uur werd vastgehouden in het politiekantoor van Dekemhare werd u naar Mai Seraw gebracht waar u militaire opleiding zou krijgen

wanneer er voldoende rekruten waren. Na 10 dagen echter slaagde u erin om te ontsnappen en ging u naar de plantages rond Mayha waar u zich schuilhield. Aangezien deze situatie niet langer houdbaar was, besloot u 1 maand en 2 weken na uw ontsnapping uw woonplaats te verlaten en in Gash Barka op de plantages te gaan werken. Aangezien dit volgens de vrachtwagenchauffeur die u naar Gash Barka bracht, niet haalbaar was, besloot u om Eritrea te verlaten. 1 januari 2015 arriveerde u in Soedan. Wanneer u in Kassala aankwam, werd u ontvoerd door R. die u tegen betaling van 1700 dollar na bijna een week vrijlieten en naar Khartoem brachten. Na 6 maanden illegaal in Khartoem te hebben gewoond, reisde u verder naar Libië en na 1 maand en 2 weken maakte u de oversteek naar Italië. In Zwitserland diende u vervolgens 5 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Na tweemaal een negatieve beslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten, te hebben ontvangen, verliet u Zwitserland en kwam u via Frankrijk naar België waar u 25 juli 2019 een verzoek indiende. Na uw vertrek uit Eritrea werd uw vader gearresteerd en vrijgelaten op voorwaarde dat u zich zou aanbieden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de voorzijde van de identiteitskaart van uw moeder, een kopie van de voorzijde van de identiteitskaart van uw vader en een kopie van uw identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart Eritrea te hebben verlaten omdat u werd gedwongen om uw militaire dienstplicht te vervullen en bij terugkeer vreest u gevangenisstraf dan wel de doodstraf omdat u ontsnapte uit detentie in afwachting van de start van de militaire training en omdat u Eritrea illegaal zou hebben verlaten.

Het dient benadrukt, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. **Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen, komt naar voren dat uw verklaringen betreffende uw beweerd illegaal vertrek uit Eritrea, niet geloofwaardig bevonden worden.** Dit gegeven zijnde, kan enkel besloten worden dat u het land op een legale wijze verlaten heeft. Logischerwijze impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing. De termijn waarbinnen iemand naar het buitenland moet reizen wordt vastgelegd, maar men kan op elk willekeurig moment terugkeren.

Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Men dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste persoonlijk onderhoud, daar op u de verplichting rust om uw volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Er wordt van u verwacht dat alle essentiële en frappante elementen binnen uw levensloop duidelijk worden weergegeven. Dienaangaande dient opgemerkt dat u op het CGVS verklaarde in Zwitserland een verzoek te hebben ingediend met dezelfde identiteitsgegevens en er dezelfde redenen voor uw verzoek te hebben aangehaald.

Echter, na ontvangst van het dossier uit Zwitserland na afloop van het persoonlijk onderhoud, blijkt dat bovenstaande niet kan worden bijgetreden en u bijgevolg niet aan uw medewerkingsplicht heeft voldaan.

Tussen uw verklaringen in het kader van uw asielprocedure in Zwitserland en uw verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) werden immers verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld wat betreft de door u afgelegde reisweg. De tegenstrijdigheden aangaande de modaliteiten van uw reisweg hangen bovendien samen met uiteenlopende verklaringen aangaande uw reële levensomstandigheden voor uw vertrek uit Eritrea.

Zo verklaarde u in Zwitserland in 2013, wanneer u in de 11de graad zat, twee maanden na de start van de school, medische problemen, met name een gezichtsverlamming, te hebben gekregen en gedurende een maand in het ziekenhuis te hebben gelegen. Wanneer u na een maand afwezigheid terugkeerde naar school, werd u de toegang geweigerd daar u de school niet op de hoogte had gebracht van uw afwezigheid. Drie maanden later werd u thuis gearresteerd en naar Mai Seraw gebracht, in afwachting van militaire training. Na een week echter slaagde u erin om te ontsnappen, maar bij terugkeer naar huis werd u opgewacht door militairen en opnieuw richting de gevangenis gebracht. Ditmaal echter slaagde u erin onderweg naar de gevangenis uit handen van de militairen te ontsnappen. Na uw ontsnapping werkte u volgens uw verklaringen in Zwitserland gedurende 6 maanden in een betonblokfabriek in Dekemhare. Wanneer ook daar door militairen naar u werd gevraagd, kon u ontsnappen en nadat u uw loon verkreeg, na een dag in het bos te hebben gepend, ging u naar Asmara waar u 3 maanden werkte als in- en uitlader van vrachtwagens met uien en u zich schuilhield in een huis. Nadat u ook in Asmara werd opgespoord door militairen ging u naar Forto Sawa waar u een maand in de landbouw werkte. U voegde toe omstreeks 20.00 vanuit Asmara te zijn vertrokken en van de chauffeur te hebben vernomen via Keren en Akordet naar Forto Sawa te zijn gegaan waar u om 04.00 's ochtends aankwam. Uit angst in Forto Sawa tijdens een giffa te zullen worden gearresteerd, begon u vanuit Forto Sawa op 1 januari 2015 aan uw reis naar Soedan. U ging naar een klein dorp 'Shuk-Jedid' waar u 4 kilogram dadels en water aankocht. Vanuit dat dorp begon u omstreeks 20.00 aan uw reis. U verklaarde in Zwitserland in 3 dagen te voet **alleen** vanuit Forto Sawa via het platteland naar Kassala, Soedan te zijn gegaan. U verklaarde in Zwitserland uitdrukkelijk tijdens uw reis naar Soedan en aan de grens geen problemen te hebben gehad (zie administratief dossier).

Dienaangaande dient overigens opgemerkt dat in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Zwitserland reeds tegenstrijdigheden werd vastgesteld wat betreft uw reële levensomstandigheden voor uw vertrek uit Eritrea. U verklaarde in Zwitserland in eerste instantie na uw arrestatie naar een ondergrondse ruimte te zijn gebracht, waarvan u de locatie niet kent en na een week te zijn ontsnapt. Anderzijds verklaarde u na uw arrestatie naar Mai Seraw te zijn gebracht. In Zwitserland verklaarde u overigens enerzijds na uw ontsnapping naar Gash Barka te zijn gegaan waar u gedurende een maand in de landbouw werkte en anderzijds 6 maanden in Dekemhare te hebben gewerkt vooraleer het leger u opspoorde en u naar Asmara ging waar u gedurende 3 maanden stiekem werkte. Aangezien u ook in Asmara door de autoriteiten werd opgespoord, ging u naar Forto in Gash Barka waar u gedurende een maand uien oogstte.

Uw verklaringen in België verschillen bovendien danig van bovenstaande in Zwitserland afgelegde verklaringen, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw illegale vlucht uit Eritrea. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u immers 24 oktober 2014, wanneer u in de 11de graad zat van secundaire school, in Dekemhare, samen met twee vrienden, te zijn opgepakt en gedurende 24 uur te zijn vastgehouden in het politiekantoor, waar u werd gevraagd of u het land plande te verlaten en u werd geslagen. Na 24 uur werden jullie naar Mai Seraw gebracht waar jullie militaire training zouden ontvangen. Na 10 dagen echter slaagde u erin om te ontsnappen en ging u naar de plantages rond Mayha waar u zich schuilhield. Aangezien deze situatie niet langer houdbaar was, besloot u 1 maand en 2 weken na uw ontsnapping uw woonplaats te verlaten en in Gash Barka op de plantages te gaan werken (zie notities, p. 17-19). Het dient opgemerkt dat u voor de DVZ verklaarde na 3 weken onderduiken Eritrea te hebben verlaten (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). U verliet de velden nabij Mayha omstreeks 18.00 te voet, via Nadokko en Adi Harem, naar Dekemhare en vanuit Dekemhare nam u in het donker de bus naar Asmara waar u 1 uur later arriveerde in het Edaga Hamus busstation. In het busstation ontmoette u een vrachtwagenchauffeur die uien verkocht en ermee instemde om u en een andere persoon naar Gash Barka te brengen. U verliet Asmara om 22.00 en u was ongeveer 10 uur onderweg naar Forto Sawa. Welke plaatsen u onderweg passeerde, weet u niet aangezien u achterin de vrachtwagen zat die was bedekt waardoor u niets kon zien.

Initieel plande u om te werken op de plantages in Gash Barka, maar daar aangekomen, vertelde de vrachtwagenchauffeur over een commandant, genaamd Warsay, die niet zou toelaten dat daar wordt gewerkt, waardoor u besloot om verder te reizen naar Soedan. Eens aangekomen bij Forto Sawa, vroeg de vrachtwagenchauffeur of u een identiteitskaart had, waarop u antwoordde geen identiteitskaart te hebben. De chauffeur zei jullie uit te stappen omdat jullie een controlepost naderden en vervolgens reisde u, samen met uw kompaan, te voet naar Kassala. Overdag sliepen jullie en 's nachts reisden jullie met als oriëntatiepunt de ondergaande zon aangezien Soedan, zoals u op school had geleerd, in het westen lag. Onderweg at u dadels en haalde u water uit de rivier. Tezamen waren jullie gedurende drie dagen te voet onderweg van Forto Sawa naar Soedan waar jullie 1 januari 2015 aankwamen en werden verwelkomd door de woorden 'welkom in Kassala', in het Engels en Arabisch. Aangekomen in Kassala werd u ontvoerd door R., waar u in Zwitserland geen gewag van maakte, en na betaling van 1700 dollar na bijna een week vrijgelaten en naar Khartoem gebracht (zie notities, p. 30-34). **Kortom, kan slechts worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent de omstandigheden en modaliteiten van uw illegale vlucht uit Eritrea, alsook de levensomstandigheden die tot uw vertrek hebben geleid, geenszins eensluidend zijn waardoor niet kan worden bijgetreden dat u Eritrea illegaal zou hebben verlaten.**

Ook uw verklaringen aangaande het verdere verloop van uw reisweg zijn verschillend. Zo verklaarde u in Zwitserland 4 maanden in Soedan te zijn geweest, terwijl u op het CGVS stelt 6 maanden in Khartoem te hebben gewoond. In Zwitserland gaf u vervolgens aan 3 maanden in Libië te hebben gezeten en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS was dit slechts een maand en een week. Ook wat betreft uw verblijf in Italië zijn uw verklaringen tegenstrijdig (zie notities, p.29). In Zwitserland verklaarde u op 29 juli 2015 in Italië van boord te zijn gegaan en op 31 juli 2015 in Zwitserland te zijn aangekomen, terwijl u in België verklaart twee weken in Italië te zijn geweest (zie verklaring DVZ, vraag 31 en notities p. 29). Overigens verklaarde u in Zwitserland dat uw vader werd meegenomen wanneer u niet langer in het dorp was, maar nog wel in het land, terwijl u op het CGVS verklaart dat uw vader werd opgepakt nadat u het land verliet (zie notities, p. 20).

Tenslotte dient opgemerkt dat u in Zwitserland verklaarde ongehuwd te zijn, terwijl u op het CGVS verklaart op 24 mei 2014, voor de Dienst Vreemdelingenzaken 11 mei 2014, te zijn getrouwd met S. M. T., momenteel verblijvende bij uw ouders in Mayha (zie notities, p.15).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de voorzijde van de identiteitskaart van uw moeder, een kopie van de voorzijde van de identiteitskaart van uw vader en een kopie van uw identiteitskaart. Daar deze documenten betrekking hebben op uw identiteit en herkomst, alsook op die van uw familie, dient opgemerkt dat zij bovenstaande niet weten te wijzigen. Het is immers de geloofwaardigheid van uw illegale vlucht die in twijfel wordt getrokken en niet uw identiteit/nationaliteit, waarover de Commissaris-generaal hier op dit moment geen twijfel uit.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven een kopie te verkrijgen van de notities van het persoonlijk onderhoud en indien gewenst opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS geen kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud nodig te hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift het volgende middel aan:

“Appreciatiefout en schending van :

- artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;

- *het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*.

Verzoeker gaat in op elementen van zijn profiel die volgens hem niet betwist worden:

“Verzoeker bezit de Eritrese nationaliteit

Verzoekers' nationaliteit is al voldoende om aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging. Het werd door verwerende partij niet betwist en het vereist op zijn minst speciale waakzaamheid, quod non in casu.

Uw Raad is wel bewust van het feit dat de Eritrese regering bijzonder repressief is en voorjaren zich al schuldig maakt aan systematische en grootschalige' schendingen van mensenrechten.

De VN-onderzoekscommissie inzake mensenrechtenschendingen in Eritrea heeft misdaden tegen de mensheid die door de overheidsinstellingen werden gepleegd aangekaart.

Volgens Human Rights Watch zouden in de afgelopen 25 jaar zo'n 400.000 Eritreeërs gedwongen zijn tot slavernij in de vorm van oneindige militaire en nationale dienstplicht. Velen zouden slachtoffer zijn geworden van verkrachtingen, buitenrechtelijke executies, uitzichtloze en inhumane detentie.

In Eritrea regeert de angst en niet het recht (Human Rights Watch, World Report 2021, stuk 3): [...]

Verzoeker, van Eritrese nationaliteit, loopt vervolgens het risico, enkel omwille van zijn nationaliteit, voor vervolgingen en voor onmenselijke behandelingen en des te meer, aangezien verzoekers persoonlijk profiel van deserteur, wat door verwerende partij ook niet betwist is (zie punt 2.1.2).

Verzoeker is een deserteur

Naast zijn nationaliteit, moeten verschillende andere aspecten van verzoekers profiel in aanmerking worden genomen, met name het feit dat hij een deserteur is, wat door verwerende partij ook niet betwist is.

De UNHCR is van mening dat, met betrekking tot militaire dienst/nationale dienst, personen zoals verzoeker, een risico kunnen lopen op grond van hun (vermeende) politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, afhankelijk van de individuele omstandigheden van het geval.

In deze gevallen kan een onwettig/ongeoorloofd vertrek uit Eritrea door de autoriteiten worden opgevat als een poging om de militaire dienst te ontlopen.

Naast heit feit dat verzoeker zonder de nodige machtigingen het land heeft verlaten, heeft hij ook zijn militaire dienst verlaten en is hij vervolgens een deserteur.

De militaire dienstplicht is verplicht in Eritrea : [citaat uit stuk 4]

Het illegaal verlaten van Eritrea als deserteur is een reden om risico's tot vervolgingen te lopen bij terugkeer en dit wordt door verwerende partij expliciet erkend in de bestreden beslissing : [citaat uit stuk 4]

Er wordt niet betwist dat verzoeker zijn militaire dienst heeft gedeserteerd. Vervolgens loopt hij het risico, als deserteur, bij terugkeer naar Eritrea vervolgd te worden : opsluiting, aangehouden, gemarteld; mishandeld, enz.

Dit wordt door de UNHCR specifiek aangekaart: [citaat uit stuk 4]

Verzoeker loopt vervolgens het risico om in Eritrea vervolgd te worden aangezien het illegaal verlaten van de militaire dienstplicht en aangezien de sancties van de Eritrese overheden toegepast op deserties die overeenkomen met vervolgingen.

Verzoeker heeft de militaire dienstplichtige leeftijd nog steeds

Verzoeker loopt het risico om, na zijn verblijf in het buitenland, naar de militaire dienstplicht te worden opgestuurd, wat hij niet wil : Eritreeërs die terugkeren blijven onderworpen aan de militaire dienstplicht indien zij voldoen aan de leeftijdsriteria en medisch geschikt zijn, wat het geval is van verzoeker.

De bestreden informatie bevat geen enkel informatie over de risico's die bij terugkeer, of hij nu deserteur is of niet, om naar de militaire dienst te worden gestuurd wanneer men de militaire leeftijd heeft bereikt.

Zoals hierboven werd uiteengezet is de militaire dienstplicht verplicht in Eritrea van 18 jaar tot 50 jaar.

De militaire dienst in Eritrea is van dien aard dat deze voor de gerekruteerde een inherent risico van vervolging inhoudt : [citaat uit stuk 4]

Verzoekers nationaliteit wordt niet betwist, noch zijn leeftijd. Hij loopt vervolgens het risico om verplicht de nationale dienst te vervoegen bij terugkeer : [citaat uit stuk 4]

Verzoeker zou terugkeren als geweigerde asielzoeker

Het risico dat verzoeker loopt als terugkeerder wordt helemaal genegeerd door verwerende partij.

Nochtans bestaan er objectieve risico's tot vervolgingen voor iemand als verzoeker zou hij worden naar Eritrea teruggeleid.

Dit wordt ondersteund door het enige COI Focus beschikbaar op de internetsite van het CGVS waarin wordt verwezen naar de situaties van "returnees" die worden vervolgd in vele gevallen (stuk 5): [...]

Vervolgens bevestigt deze bron het volgende :

- Er is erg weinig informatie over de situatie van vrijwillige of gedwongen "returnees" in Eritrea : het lot van de returnees is onbekend en ongedocumenteerd;
- De fundamentele factor bij de behandeling van repatrianten, of zij nu vrijwillig of gedwongen zijn, is hun optreden in het buitenland en de loyaliteit die zij al dan niet aan de Eritrese autoriteiten hebben betoond;
- Bij vrijwillige of gedwongen terugkeer worden de onderdanen "gescreend" en ondervragen, namelijk over hun activiteiten in het buitenland;
- Uit de weinige informatie die toch is verzameld, blijkt dat mensen die naar Eritrea terugkeren, worden opgesloten, vastgehouden en mishandeld;

Verwerende partij voegt in het administratief dossier een deel van rapport van de Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2018 die stelt dat "personen die legaal het land hebben verlaten kunnen - zelfs als zij niet op tijd terug zijn - zonder problemen terugkeren."

Zoals hieronder uiteen werd gezet (zie punt 2.2.1), betwist verzoeker "legaal" Eritrea te hebben verlaten en stelt vast dat deze beweringen, in het volgend rapporten van 2020 niet meer voorkomen.

In het rapport van 2020 van de Nederlandse Ministerie van buitenlandse zaken is voorzichtigheid geboden : [citaat uit stuk 6]

De grootste voorzichtigheid is geboden, vooral wanneer het gaat om een land als Eritrea, dat voortdurend de meest fundamentele rechten schendt van zijn onderdanen.

Bijgevolg, loopt verzoeker het risico tot vervolgingen bij terugkeer naar Eritrea omwille van zijn "activiteiten" in België, namelijk het indienen van een aanvraag om internationale bescherming. Het feit dat een onderdaan in het buitenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend zullen de Eritrese overheden gemakkelijk te weten komen, bij vrijwillig of gedwongen terugkeer, daar ze ondervraagd worden.

Verzoeker, indien hij gedwongen naar Eritrea wordt teruggestuurd, wat zal gebeuren aangezien zijn vrees tot vervolgingen en zijn volledig verzet tegen een terugkeer in Eritrea, loopt het risico, omwille van deze terugkeer, tot vervolgingen en ernstige schade omdat een aanvraag om internationale bescherming, en dus het beweren dat zijn land van herkomst schuldig is van vervolging of ernstige schade, tenminste kan worden gezien als een politieke verzet tegen de Eritrese overheden.

Zelfs in geval van een vrijwillig terugkeer wordt deze pas toegestaan onder specifieke voorwaarden, en namelijk, volgens de activiteiten van de onderdaan buiten het land van herkomst. Er bestaat dus een risico, zelfs in geval van vrijwillig terugkeer van verzoeker - quod non in casu - dat hij door de Eritrese overheden wordt vervolgd omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in het buitenland, wat duidelijk een vreselijk daad van verraad is tegenover haar nationale overheden.

Vervolgens, is het enige feit dat verzoeker in Zwitserland en België aanvragen om internationale bescherming heeft ingediend voldoende om een persoonlijke vrees tot vervolging of tot ernstige schade in zijn hoofde vast te stellen, en verwerende partij voegt geen informatie toe aan het dossier die het tegendeel vaststelt.

Het administratief dossier bevat geen enkel informatie die bovenstaande besluiten zouden weerleggen."

Verzoeker betwist de motivering aangaande zijn legaal dan wel illegaal vertrek uit Eritrea als volgt:

"Over het gebrek zorgvuldigheid van verwerende partij

De beweringen van verwerende partij dat verzoeker het land op wettige wijze heeft verlaten, zijn op geen enkele bronnen of bewijzen gebaseerd. Het is onmogelijk voor de verzoeker om een negatief feit te bewijzen. Hij verklaarde dat hij illegaal was vertrokken en niet kon bewijzen dat hij geen paspoort had. Het was dus aan het CGVS om aan te tonen dat zijn reis legaal was.

Nergens in verzoekers administratieve dossier is echter enig bewijs te vinden dat hij legaal heeft gereisd.

Het ontbreekt het CGVS aan grondigheid en voorzichtigheid. Derhalve moet de beslissing worden vernietigd, tenminste om de waarachtigheid te verifiëren van wat ze beweert.

Risico's van vervolgingen in ieder geval van vlucht uit Eritrea

In ieder geval is het aangetoond dat personen die legaal en illegaal Eritrea verlaten lopen risico's tot vervolgingen bij terugkeer. Daar wat belangrijk is, en wat gevolg kan geven tot vervolgingen en ernstige schade, is hun gedrag in het buitenland en het al dan niet betrouwbaar blijven aan de Eritrese overheden.

Aangezien verzoeker illegaal Eritrea heeft verlaten in 2015 en dit een reden is voor vervolging, moet verzoeker als vluchteling erkend worden.

Vervolgens loopt hij onbetwist het risico vervolgd te worden bij terugkeer. Dit wordt door algemene informatie, toegevoegd aan het administratief dossier van verzoeker, bevestigd.

De regering verbiedt emigratie en bestraft heftig ontsnappingspoging (Human Rights Watch, World Report 2019, stuk 3): [...]

De risico's worden versterkt aangezien verzoeker zijn militaire dienst heeft verlaten en is een deserteur (zie punt 2.1.2), aangezien zijn leeftijd, dat impliceert dat hij nog steeds onderworpen is aan militaire verplichtingen (zie punt 2.1.3), en aangezien zijn houding in het buitenland en zijn terugkeer zal de facto gedwongen zijn, als een geweigerde asielzoeker (zie punt 2.1.4)

Het gevolg van deze drie factoren is dat de verzoeker tot drie sociale groepen behoort (deserteurs, afgewezen asielzoekers, Eritreeërs die de militaire dienstplichtige leeftijd hebben bereikt) die aan systematische vervolgingen zijn blootgesteld.

De UNHCR definieert een "sociaal groep" als volgende : [...]

De UNHCR identificeerde verschillende "risico-profielen" die een bijzonder zorgvuldig onderzoek vereist: [...]"

Verzoeker betwist de motivering aangaande zijn asielprocedure in Zwitserland als volgt:

"Verduidelijking en rechtzetting van zijn verklaringen"

Verzoeker wijst er allereerst op dat de omstandigheden van de hoorzitting in Zwitserland uiterst moeilijk waren, en dat zij noodzakelijkerwijs van invloed waren op het goede verloop ervan.

De verzoeker was zeer verontrust. Hij werd 7 tot 8 uur ondervraagd in Zwitserland, zonder advocaat! Hij was alleen, zonder raadsman, en stond voor een zeer zware procedure, waardoor hij noodzakelijkerwijs fouten heeft gemaakt of misverstanden veroorzaakte. Verzoeker had met name het gevoel dat alles wat hij had verklaard niet of niet correct was vertaald.

In de tweede plaats wenst verzoeker bepaalde tegenstrijdigheden recht te zetten:

• Over de reisweg

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: [...]

Verzoeker zat in 2013 niet in de elfde maar nog in de tiende graad. Twee maanden na de start van de school (rond oktober 2013) werd zij ziek en moest zij een maand lang in het ziekenhuis worden behandeld.

Na een maand afwezigheid kon verzoeker niet naar school terugkeren (zie de bovenstaande uitleggingen in de feiten).

Het jaar daarop begon verzoeker opnieuw met zijn schooljaar, nog steeds in graad 10. Twee maanden later werd hij aangehouden op de weg tussen zijn huis en dat van zijn ouders, bij zijn huis. Het was een vrijdag.

Hij werd toen naar Mai Seraw gebracht, in afwachting van militaire training.

Er waren gewoon misverstanden tussen de nummers 10 en 11, die erg op elkaar lijken, en het jaar van zijn arrestatie. Verzoeker is in feite twee maanden na het begin van de schooltijd gearresteerd, maar tijdens zijn tweede jaar in de tiende graad (dus in 2014), niet tijdens zijn eerste.

- "Na een week echter slaagde u erin om te ontsnappen, maar bij terugkeer naar huis werd u opgewacht door militairen en opnieuw richting de gevangenis gebracht. Ditmaal echter slaagde u erin onderweg naar de gevangenis uit handen van de militairen te ontsnappen";

Verzoeker vluchtte na ongeveer een week. Hij vluchtte echter niet naar zijn huis, maar naar het huis van zijn vriend, om zich te verbergen. Intussen zijn de militairen inderdaad naar zijn huis en het huis van zijn ouders teruggekeerd om hem te zoeken en hem naar de gevangenis terug te brengen, en zij hebben zijn vader meegenomen. Het lijkt erop dat er een verwarring was tussen zijn verhaal en dat van zijn vader.

- "Na uw ontsnapping werkte u volgens uw verklaringen gedurende 6 maanden in een betonblokfabriek in Dekemhare";

Verzoeker heeft wel in een betonfabriek gewerkt, maar helemaal niet na zijn ontsnapping, maar op het moment dat hij op school werd afgewezen en in 2013 besloot om een baantje te nemen.

- "Wanneer daar ook militairen naar u werd gevraagd, kon u ontsnappen en nadat u uw loon verkreeg, na een dag in het bos te hebben gependeed, ging u naar Asmara waar u 3 maanden werkte als in-en uitlader van vrachtwagens met uien en u zich schuilend in een huis";

Verzoeker heeft nooit drie maanden in Asmara gewerkt. Hij bleef maar één dag.

- "Nadat u ook in Asmara werd opgespoord door militairen ging u naar Forto Sawa waar u een maand in de landbouw werkte";

Verzoeker is wel naar Forto Sawa gegaan met het idee om te werken. Hij wilde daar een maand blijven en werken, maar vond nooit werk, en verliet Forto Sawa na 4 dagen.

- "U voegde toe omstreeks 20.00 vanuit Asmara te zijn vertrokken en van de chauffeur te hebben vernomen via Keren en Akordet naar Forto Sawa te zijn gegaan waar u om 4.00 's ochtends aankwam";

Verzoeker verliet Asmara niet om 20.00 uur, maar om 22.00 uur. Hij kwam de volgende dag om 04.00 uur in Forto Sawa (Gash Barka) aan.

- "Uit angst in Forto Sawa tijdens een giffa te zullen worden gearresteerd, begon u vanuit Forto Sawa op 1 januari 2015 aan uw reis naar Soedan. U ging naar en klein dorp "Shuk-Jedid" waar u 4 kilogram dadels en water aankocht. Vanuit dat dorp begon u omstreeks 20.00 aan uw reis. U verklaarde in Zwitserland in 3 dagen te voet alleen vanuit Forto Sawa via het platteland naar Kassala, Soedan te zijn gegaan. U verklaarde in Zwitserland uitdrukkelijk tijdens uw reis naar Soedan en aan de grens geen problemen te hebben gehad";

Verzoeker is zes maanden in Soedan gebleven alvorens weer te vertrekken.

• Over de levensomstandigheden

- "U verklaarde in Zwitserland in eerste instantie na uw arrestatie naar een ongegronde ruimte te zijn gebracht, waarvan u de locatie niet kent en na een week te zijn ontsnapt. Anderzijds verklaarde u na uw arrestatie naar Mai Seraw te zijn gebracht.

Indiener werd 24 uur lang opgesloten in Dekemhare, maar hij werd niet in een soort "ondergrond" gezet, hij werd in de gevangenis gezet, en vervolgens naar Mai Seraw gebracht waar hij in tenten verbleef.

- "In Zwitserland verklaarde u overigens enerzijds na uw ontsnapping naar Gash Barka te zijn gegaan waar u gedurende een maand in de landbouw werkte en anderzijds 6 maanden in Dekemhare te hebben gewerkt vooraleer het leger u opspoorde en u naar Asmara ging waar u gedurende 3 maanden stiekem werkte";

Zoals reeds vermeld, heeft verzoeker nooit in de landbouw gewerkt en als hij al 6 maanden in Dekemhare heeft gewerkt, was dat in een betonblokkenfabriek toen hij niet naar school kon terugkeren. Hij heeft nooit in Asmara gewerkt, waar hij slechts één dag verbleef.

- "Aangezien u ook in Asmara door de autoriteiten werd opgespoord, ging u naar Forto in Gash Barka waar u gedurende een maand uien oogstte";

Zoals reeds gezegd, was verzoeker voornemens een maand in Forto Sawa te werken, doch hij heeft nooit werk gevonden en is na 4 dagen vertrokken uit angst voor de giffa's.

Over de algemene behandeling van Eritrese onderdanen in Zwitserland

De asielpcedure van verzoeker in Zwitserland moet met de grootste omzichtigheid worden geanalyseerd, gelet op de recente kritiek op de wijze waarop de Zwitserse autoriteiten verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen behandelen.

Verskillende bronnen getuigen van het slechte beheer van de verzoeken om internationale bescherming van Eritreeërs in Zwitserland, dat noodzakelijkerwijs leidt tot situaties zoals die welke de verzoeker heeft meegemaakt en tot grote tekortkomingen bij de behandeling van zijn verzoek.

Alle informatie hieronder tonen een verstrenging voor wat betreft de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming ingediend door Eritrese onderdanen in Zwitserland. Deze "shift" wordt fel bekritiseerd door verschillende instanties, zoals de Swiss Refugee Council en de Speciale Rapporteur voor de Mensenrechten van de VN.

Lucine MISEREZ, voorzitter van "Coordination asile.ge", legt de aanscherping uit van het Zwitserse migratiebeleid ten aanzien van Eritreeërs:

- Ten eerste door de afgifte van tijdelijke verblijfsvergunningen (zogenaamde F-vergunningen) in plaats van vluchtelingenstatussen (zogenaamde B-vergunningen);
- Ten tweede, door de weigering van asielaanvragen en beschermingsmaatregelen met als gevolg de concrete mogelijkheden om mensen terug te sturen naar Eritrea;
- Ten derde, door de mogelijkheid om voorlopige verblijven opnieuw te onderzoeken en, in voorkomend geval, deze voorlopige opnames op te heffen en de betrokkenen terug te sturen naar hun land van herkomst; (stuk 7)

Het migratiebeleid is steeds vijandiger voor Eritrese asielaanvragers. Een artikel van 29 november 2018 van de krant "Le Matin" hekelt de verharding van de asielfvoorwaarden in Zwitserland voor Eritreeërs endit, ondanks het gebrek aan verbetering van de mensenrechten in hun land (stuk 8).

Deze elementen wijzen op twijfels over het recht op een eerlijk proces in Zwitserland. De stressvolle omstandigheden waarin de Eritreeërs zich bevinden, zijn niet bevorderlijk voor een vertrouwensvolle procedure. Dit zou verzoeker in staat hebben gesteld al deze misverstanden en vergissingen te vermijden tijdens zijn hoorzitting, die, ter herinnering, bijzonder lang en vervelend was.

De vijandige houding van de Zwitserse autoriteiten was zo problematisch dat de "UN Committee Against Torture" de terugkeer van Eritreeërs (wiens asielaanvraag worden verworpen) in Zwitserland naar Eritrea blokkeert: [citaat uit stuk 9]

Recent werd een onderzoek ingesteld naar de praktijken van Zwitserland met betrekking tot asielzoekers uit Eritrea: [citaat uit stuk 10]

De praktijk van Zwitserland toont dat de bescherming voor Eritrese vluchtelingen nog verontrustend is: [citaat uit stuk 11]

Uit het Zwitserse politiek blijkt duidelijk dat de asielaanvragen van Eritreeërs niet ernstig genoeg worden genomen, zodat het horen van verzoeker in Zwitserland met de grootste omzichtigheid moet worden behandeld. Verzoeker was zeer verbaasd over hetgeen in Zwitserland was geschreven, en herinnerde zich zelfs niet dat hij sommige van de zinnen in de bestreden beslissing had gezegd. Het moet gezegd worden dat zijn hoorzitting niet goed is verlopen, zonder de bijstand van een advocaat."

Verzoeker besluit:

"In conclusie is de redenering van verwerende partij duidelijk gebaseerd op gebrekkige en gestereotypeerde argumenten, op een onzorgvuldig onderzoek en op een overhaaste conclusie. Verzoeker heeft coherente et plausibele verklaringen afgelegd die totaal overeenkomen met de algemene informatie uit objectieve verslagen.

Zelfs indien men zou aannemen dat de verklaringen van verzoekende partij vaag en weinig coherent zijn, quod non, dan nog moeten deze verklaringen, in samenhang gelezen worden met het principe van het voordeel van de twijfel, aanleiding geven tot het vaststaan van een gegronde vrees tot vervolging gezien het profiel van verzoekende partij en de algemene situatie in Eritrea en ook aangezien de manier waarop Zwitserland asielaanvragen van Eritrese onderdanen behandelt.

In gevallen waarin twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van verzoeker neemt de uitdrukking van die twijfel niet weg dat men zich moet ondervragen over het bestaan van een vrees voor vervolging, die ondanks die twijfel voldoende kan worden aangetoond aan de hand van de elementen van de zaak die als vastgesteld worden beschouwd, wat het geval is.

Zelfs als bepaalde "grijze zones" na dit beroep zouden blijven bestaan moet de vluchtelingenstatus hem worden toegekend in het licht van de hieronder genoemde factoren of moet op zijn minst worden vastgesteld dat de analyse die de verweerder heeft uitgevoerd, ontoereikend is.

Verzoeker herhaalt dat hij voldoet aan alle wettelijke voorwaarden van artikel 48/6, §4, Vw daar hij een inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven, alle relevante elementen waarover hij beschikt heeft voorgelegd, verklaringen heeft gemaakt die samenhangend zijn en niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend is, en in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Indien uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties het principe van het voordeel van de twijfel als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Verzoekende partij herinnert dat Eritrea een diktatuur is (zie supra voor de algemene situatie in het land).

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming (RvV, nr. 891 dd. 2 oktober 2008): [...]

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker (zie RvV, nr. 28 972 dd. 23 juni 2009; RvV, nr. 18.937 dd. 20 november 2008, RvV nr. 27.489 dd. 19 mei 2009).

Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag."

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken:

"3. Human Rights Watch, World Report 2019;

4. Guidelines UNHCR ERITREA 2011;

5. COI Focus, Eritrea : National Service, Exit and return, September 2019;

6. AAB Eritrea 2020;

7. Artikel en interview "Quel statut pour les Erythréens, en Suisse ?", dd. 13.07.2018;

8. Artikel LeMatin, "Augmentation injustifiée des décisions de renvoi - Suisse", dd. 29.11.2018;

9. Communication MG c. Suisse, Comité contre la Torture, dd. 17.12.2018;

10. Document, « Erythrée | "Retour en dictature". Enquête sur la pratique suisse », dd. 07.01.2021;

11. Artikel van Observatoire Romand, "Durcissements à l'encontre des Erythréens, actualisation

2020", dd december 2020".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Eritrea uit vrees voor problemen met de autoriteiten omdat hij ontsnapte uit detentie in afwachting van de start van zijn militaire training en omdat hij het land illegaal is ontvlucht. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen hieromtrent, gelet op de talrijke tegenstrijdigheden die zijn relaas aantasten:

- Verzoeker legde in Zwitserland andersluidende verklaringen af over het begin van zijn problemen, met name over waarom, wanneer en onder welke omstandigheden hij gearresteerd werd en naar Mai Seraw werd gebracht voor militaire training. In Zwitserland verklaarde verzoeker overigens in eerste instantie dat hij na zijn arrestatie naar een ondergrondse ruimte werd gebracht, waarvan hij de locatie niet kent en na een week te zijn ontsnapt, doch later dat hij na zijn arrestatie naar Mai Seraw werd gebracht.
- Ook over wat er gebeurde na zijn arrestatie bleek verzoeker incoherent. Zo verklaarde hij in Zwitserland dat hij uit de gevangenis ontsnapte, naar huis ging, daar terug werd gearresteerd maar onderweg naar de gevangenis opnieuw kon ontsnappen. In België sprak hij daarentegen slechts over één enkele ontsnapping uit de handen van de autoriteiten.
- Verzoekers verklaringen in Zwitserland over zijn verblijfplaatsen en werkzaamheden na de ontsnapping zijn eveneens geheel onverzoekenbaar met verzoekers relaas bij de Belgische asielinstanties. Tijdens zijn Zwitserse asielprocedure verklaarde verzoeker enerzijds dat hij na zijn ontsnapping naar Gash Barka ging waar hij gedurende een maand in de landbouw werkte, en anderzijds dat hij na zijn ontsnapping zes maanden in een betonfabriek in Dekemhare werkte, daarna drie maanden in Asmara als in- en uitlader van vrachtwagens en dan daarna een maand in Forto Sawa op landbouwgronden. In België liet verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken optekenen dat hij na zijn ontsnapping drie weken ondergedoken leefde, maar tijdens het persoonlijk onderhoud stelde verzoeker dan weer dat hij na zijn ontsnapping zes weken op de plantages in Mayha werkte.
- Over zijn uiteindelijk vertrek uit Eritrea vertelde verzoeker in Zwitserland dat hij op 1 januari 2015 vanuit Forto Sawa vertrok, dat hij alleen was, dat hij drie dagen wandelde en dat hij te voet de grens met Soedan overstak en hierbij geen problemen kende. Bij de Belgische asielinstanties verklaarde verzoeker daarentegen dat hij Mayha verliet met het plan in Gash Barka te werken, dat hij meereed met een vrachtwagenchauffeur maar dat hij onderweg overtuigd geraakte om naar Soedan te gaan, dat de vrachtwagenchauffeur hem in Forto Sawa vroeg of hij een identiteitskaart had, waarop verzoeker ontkenkend moest antwoorden, en dat hij vervolgens is uitgestapt om te voet de grens met Soedan over te steken. Verzoeker gaf aan dat hij deze tocht met een kompaan ondernam, dat ze enkel 's nachts stapten, dat ze drie dagen onderweg waren en dat ze op 1 januari 2015 in Kassala, Soedan, aankwamen.
- In België liet verzoeker nog noteren dat hij in Kassala, Soedan, ontvoerd werd en pas na betaling een week later werd vrijgelaten, terwijl hij hierover niets vermeld heeft tijdens zijn Zwitserse asielprocedure.
- Ook over de rest van reisroute naar België legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde hij voor de Zwitserse asielinstanties dat hij vier maanden in Soedan, drie maanden in Libië en enkele dagen in Italië verbleef, terwijl hij tijdens de Belgische asielprocedure vertelde dat hij zes maanden in Khartoum, een week in Libië en twee weken in Italië was.
- Waar verzoeker in België liet verstaan dat zijn vader werd meegenomen nadat hij Eritrea verlaten had, blijkt uit het Zwitsers asiel dossier dat hij daar beweerde dat zijn vader werd meegenomen toen hij nog in Eritrea was.
- Ten slotte hield verzoeker tijdens zijn Zwitserse asielprocedure vol dat hij ongehuwd was, maar beweert hij voor de Belgische asielinstanties dat hij sinds mei 2014 gehuwd is.

6. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de omstandigheden van de hoorzitting in Zwitserland uiterst moeilijk waren en dat dit noodzakelijkerwijs van invloed was op het goede verloop ervan. Hij stelt dat hij er zeer verontrust was en dat hij 7 tot 8 uur ondervraagd werd, zonder advocaat, waardoor hij noodzakelijkerwijs fouten heeft gemaakt of misverstanden veroorzaakte. Verzoeker zou het gevoel hebben gehad dat alles wat hij had verklaard niet of niet correct was vertaald. In het verzoekschrift wordt tevens verwezen naar (de kritiek op) de wijze waarop de Zwitserse autoriteiten asiilverzoeken van Eritrese onderdanen behandelen en de beleidswijziging die zou zijn doorgevoerd (stukken 7-11).

Het kan echter niet worden aangenomen dat verzoeker omwille van zijn verontrusting, de stressvolle omstandigheden van Eritreeërs in Zwitserland of de afwezigheid van een advocaat bij de gehoren onwaarachtige verklaringen zou afleggen over zijn vertrek uit Eritrea. Het vraagt immers meer doorzetting en luciditeit om valse verklaringen af te leggen dan waarheidsgetrouwe die gemakkelijker te onthouden zijn gezien verzoeker deze werkelijk heeft meegemaakt. Evenmin kan worden ingezien waarom verzoeker een onwaarachtig relaas zou geven omwille van de aangehaalde verstrenging van de beoordeling van asiilverzoeken van Eritrese onderdanen in Zwitserland, noch hoe deze beleidswijziging zou wijzen op twijfels over het recht op een eerlijk proces, zoals het verzoekschrift voorhoudt. Hierbij voegt zich de vaststellingen dat hij Zwitserland via een lange en moeilijke reisweg over verschillende landen bereikte, waardoor niet valt in te zien waarom hij dergelijke inspanningen zou doen om vervolgens aldaar verklaringen af te leggen die niet stroken met zijn leefwereld.

Uit de Zwitserse gehoorverslagen blijkt bovendien dat (i) verzoeker op het einde van het gehoor van 11 augustus 2015 aangaf de tolk goed begrepen te hebben (p. 8); (ii) bij aanvang van het gehoor van 22 februari 2017 bevestigde de tolk goed te begrijpen (p. 1); (iii) zijn verklaringen hem achteraf nog werden voorgelezen in het Tigrinya, waarna hij beide verslagen ter goedkeuring heeft ondertekend (gehoor 11 augustus 2015, p. 8; gehoor 22 februari 2017, p. 21). Tevens verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat hij omwille van dezelfde reden een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Zwitserland (notities, p. 4), alsook niet te weten waarom hij in Zwitserland een negatieve beslissing kreeg (notities, p. 4).

Hoe dan ook heeft verzoeker in Zwitserland een beroepsprocedure doorlopen. Indien verzoeker meende dat er zich in Zwitserland stressgerelateerde, vertaal- of communicatieproblemen voordeden, had hij dit in de beroepsprocedure daar kunnen aanhalen. Verzoeker kan het huidig beroep in België niet aanwenden om de negatieve beslissing van de Zwitserse instanties te betwisten.

7. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen voor het overige niet verder dan (i) het bevestigen van één versie van de feiten aangaande zijn reisweg, zonder een aannemelijke verklaring te bieden voor de vastgestelde incoherenties; (ii) het *post factum* trachten te verzoenen van de verschillende tegenstrijdige verklaringen doorheen de Zwitserse en Belgische asielpcedures, wat echter niet kan overtuigen. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

8. Gelet op wat voorafgaat wordt er geen geloof gehecht aan verzoekers relaas inzake het voorgehouden illegaal vertrek uit Eritrea. Dat verzoeker nalaat de waarachtige wijze van vertrek aan te geven, doet reeds vermoeden dat hij meende dat zijn ware relaas, levens- en vertrekomsomstandigheden geen aanleiding zouden geven tot internationale bescherming. Er kan op basis van zijn verklaringen enkel worden afgeleid dat verzoeker in werkelijkheid het land niet op een illegale wijze verlaten heeft. Hij is bijgevolg legaal uit Eritrea vertrokken, zijnde met de toestemming en een *exit visum* van de Eritrese autoriteiten, waarbij het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht een voorwaarde is ("*Eritrea: National service, exit, and return Country of Origin Information Report*" van september 2019, p. 43-45).

9. De argumentatie in het verzoekschrift over de risico's bij terugkeer na een illegaal vertrek (stukken 3-4), over de risico's bij terugkeer voor deserteurs (stuk 4) en over de vrees dat verzoeker omwille van zijn leeftijd nog gedwongen zal worden om zich bij de nationale dienst te vervoegen (stuk 4) is dan ook niet dienstig.

Zoals hierboven is komen vast te staan, is verzoeker naar Europa gereisd zonder problemen met de Eritrese autoriteiten, wat alleen maar kan betekenen dat verzoeker werd vrijgesteld van de dienstplicht én bij vertrek niet in de negatieve aandacht van deze autoriteiten stond.

10. In het verzoekschrift wordt nog verwezen naar het repressief beleid van de regering en de systematische en grootschalige mensenrechtenschendingen (stuk 3), waardoor verzoekers Eritrese nationaliteit op zich al voldoende zou zijn voor de nood aan internationale bescherming. Deze verwijzingen betreffen de algemene situatie in het land van herkomst, maar volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

11. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker vervolging vreest gezien hij zou moeten terugkeren als geweigerde asielzoeker. Noch uit de landeninformatie in het administratief dossier noch uit de stukken bij het verzoekschrift (stukken 7-11) kan echter blijken dat Eritreeërs die legaal het land verlieten (zijnde met toestemming van de Eritrese overheid en die aldus vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht) vervolgingsproblemen zouden kennen bij terugkeer, louter omwille van hun verblijf en/of verzoek om internationale bescherming in het buitenland. De door verzoeker geciteerde landeninformatie stelt enerzijds dat bepaalde profielen risico's zouden kunnen lopen bij terugkeer (zonder aan te tonen dat verzoeker tot een van deze risicoprofielen zou behoren), doch anderzijds dat informatie over terugkeerders beperkt is en dat het onbekend is of specifieke groepen problemen ondervinden bij terugkeer.

12. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

13. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

14. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS